

מ"ת 39531/10/13 - מוחמד בני רביעה נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בחיפה

מ"ת 39531-10-13 מדינת ישראל נ' בני-רביעה(עציר)
תיק חיצוני: 4-5043-22013-_____

בפני	כב' השופטת מירב קלמפנר נבון
מבקש	מוחמד בני רביעה
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשת המבקש- הנאשם לעיון בחומר פסיכיאטרי אשר נמצא ברשות מוסדות לבריאות הנפש/הפסיכיאטר המחוזי, הנוגע למצבה הנפשי של עדת תביעה 2.

הבקשה כוללת אף עיון ברישום הפלילי של עדי התביעה 1-3 לרבות תיקי מב"ד וגליון תלונות של המתלוננים במשטרה, אשר לגביהם ניתנה כבר הכרעתי בפרוטוקול הדיון מהיום 17/2/14.

המבקש טוען כי מתיק החקירה עולה כי שוטרים אשר הגיעו למקום האירוע נשוא כתב האישום, התרשמו כי המתלוננת - שהינה עדת תביעה 2 אינה בריאה בנפשה ולפיכך המסמכים הרפואיים המבוקשים באשר למצבה הנפשי, חיוניים להגנת הנאשם ואף חיוניים לשם כשירותה של המתלוננת להעיד. לטענתו של המבקש קבעו בתי המשפט לעניין זה כי די בכך שלמסמכים יש רלבנטיות להליך, על מנת להתיר את העיון בהם, אפילו יש בהם משום פגיעה בפרטיות. המבקש הוסיף וטען כי אף אם מדובר בחומר אשר אינו מצוי בידי המשיבה, הרי שעדיין מדובר בחומר חקירה החיוני במיוחד לצורך הגנתו של המבקש.

המשיבה מאידך טענה כי היא מתנגדת להעברת החומר הפסיכיאטרי, ככל שאכן קיים חומר שכזה שכן לא נמסר נימוק ענייני של ממש כיצד עתיד חומר זה לסייע בידי הסניגור בהגנת הנאשם ומעבר לכך, הרי שלטעמה של המשיבה מקומה של הבקשה בפני המותב אשר דן בתיק העיקרי בהליך בהתאם להוראותיו של סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי. עוד טוענת המשיבה כי החומר האמור כלל אינו ברשותה, אינו מהווה חומר חקירה וזכותה של עדת התביעה לפרטיות גוברת על זו של הנאשם להגנתו מפני האישומים כנגדו.

דין :

זכות העיון נגזרת מזכויותיו של הנאשם לניהול הגון של משפטו והגנתו באופן ראוי ואפקטיבי, זכויות אשר הינן בגדר זכויות יסוד. נקבע לא אחת כי על מנת שנאשם יוכל למצות זכויותיו, על התביעה להעביר לרשותו כל מסמך אשר הינו בגדר "חומר חקירה" ולמונח זה ניתנה בפסיקה פרשנות מרחיבה, כך שהוא כולל בחובו כל חומר הקשור באופן ישיר או עקיף לאישום ובלבד שנבחנת במסגרתו מידת הרלבנטיות של אותו החומר, לשאלות השנויות במחלוקת.

במקרה אשר בפני המבקש זקוק לתיקה הפסיכיאטרי של עדת התביעה 2, על מנת לפגוע במהימנותה. אלא שאין מחלוקת כי החומר המבוקש אינו בנמצא כלל בתיק החקירה ובשלב זה המשיבה אף מודיעה כי אין הדבר בידיעתה, באם קיים תיק פסיכיאטרי לעדת התביעה 2 ולא בטוח מהי מידת הרלבנטיות של התיק הפסיכיאטרי, ככל שקיים, להגנת המבקש.

עניין זה יש בו על מנת להצביע כי ההליך הנכון, בכל הקשור לתיקה הפסיכיאטרי של עדת התביעה 2 הינו בקשה בהתאם להוראותיו של סעיף 108 לחסד"פ ולא דווקא בהתאם להוראותיו של סעיף 74. על פני הדברים נראה כי מדובר בנסיון להתייחס להתנהגותה של עדת התביעה 2 כפי שבאה לידי ביטוי בדו"ח פעולה בתיק ואין מדובר במידע הקיים לבטח, אשר קיימת אינדיקציה כי תוכנו עשוי לסייע למבקש. אין מדובר כאן בראיות הנוגעות למעשה העבירה, אלא בראיות הנוגעות לאישיות עדת התביעה במטרה לפגוע במהימנותה.

וראה בעניין זה להשוואה האמור בבש"פ 9322/99 מסרוואה נ. מד"י פ"ד נ (1) 376.

אך אף מעבר לכך, המבקש מבקש לעיין בחומר רגיש תוך פגיעה בצנעת הפרט. חומר זה חוסה בחסיון רפואי בהתאם להוראותיו של ס. 49(א) לפקודת הראיות ולבית המשפט מוענק שיקול דעת להורות על גילוי הראיה אך ורק באם מצא כי הצורך לגלותה לשם עשיית צדק, עדיף מן העניין שיש לא לגלותה.

בחנתי בחון היטב את הנסיבות בענייננו, הפכתי והפכתי בטיעוני המבקש ולא מצאתי בהם אלא את רצונו לפגוע במהימנות העדה. רצון זה אינו מצדיק לטעמי את הפגיעה בחסיון הרפואי המוענק לה ובזכותה לפרטיות. יתכן ובעת ניהול ההליך העיקרי תישאל עדת התביעה על עברה הפסיכיאטרי ושאלת חסיונו של החומר הרפואי והדרך להסירו, תעמוד שוב בפני המותב אשר ידון בתיק העיקרי, ברם כאמור, בשלב זה איני מוצאת כי תיקה הפסיכיאטרי של עדת התביעה 2, ככל שאכן קיים כזה, רלבנטי וחשוב להגנתו של המבקש במידה כזו אשר תצדיק את הפגיעה בפרטיותה של עדת התביעה והסרת החסיון הרפואי. יודגש כי המבקש לא ציין כי ידוע לו בוודאות, שאכן קיים לעדת תביעה זו רקע פסיכיאטרי, כי אם נסמך על התרשמות השוטרת אשר הוזעקה למקום הארוע, התרשמות אשר מצאה ביטוי בדו"ח הפעולה ובכך אין על מנת לבסס אפשרות סבירה כי יהא בחומר הרפואי ככל שקיים, תועלת להגנתו.

יתרה מזו, הפסיקה אליה הפנה המבקש בעניין בש 1243/08 בעניין מלין נ. מד"י מפי כבוד השופטת ניצה שרון, לא תוכל להועיל לו, שכן אף שם לא ניתן אישור להמצאת חומר רפואי פסיכיאטרי באשר לעדי התביעה באופן גורף, אלא אך ניתנה הוראה לקבלת חוות דעת באשר ליכולתם למסור עדות בבית המשפט, אשר תכלול אבחנה באם הם מבחינים בין טוב לרע. הא ותו לא. כזאת לא נתבקש בענייננו.

נוכח הדברים האמורים ולאחר שערכתי את האיזון המתאים בין זכותו של המבקש לניהול הוגן של משפטו וזכותו להגנה מפני האישומים המיוחסים לו, לבין זכותה של עדת התביעה להגנה על פרטיותה והחיסיון החל על חומר רפואי בעניינה, אני קובעת כי יש לדחות הבקשה למתן צו לעיון בחומר פסיכיאטרי של עדת תביעה 2 וכך אני מורה.

הבקשה בכל הנוגע לעיון בחומר הפסיכיאטרי, נדחית.

המזכירות תמציא החלטתי לצדדים.

ניתנה היום, י"ז אדר תשע"ד, 17 פברואר 2014, בהעדר הצדדים.